

af Forhandlingen i Udvalget, bør jeg dog sige et Ord om den rent ydre Af-sag — om jeg saa maa sige — til, at en saadan Misforstaaelse har kunnet komme frem, og det er da denne, at den aldeles overveiende Del af den Tid, hvori der fandt en Konference Sted mellem Ministrene — nemlig Finansministeren og Justitsministeren — og det ærede Udvalg om det foreliggende Lovforslag, blev optagen af Forhandlinger imellem Finansministeren og Udvalget, med Hensyn til en senere Paragraf, den nemlig, der taler om Anvendelse af Selvpensioneringsystemet, saaledes at der blev en overordentlig knap Tid tilbage inden den Tid, da Thingets Arbejder herinde skulde optages. Det, som jeg da udtalte under denne korte Forhandling — har jeg givet Anledning til den Misforstaaelse, som her har fundet Sted, saa beskæjer jeg den dobbelt — og som det ærede Udvalg vistnok ogsaa vil erkjende, at der kunde være Anledning for mig til at udtale, var, at jeg gjerne, naar det fandtes hensigtsmæssigt fra Udvalgets og Thingets Side, kunde gaa ud fra den Tanke, at Hovedbestemmelsen i Loven af 1861 og de mindre dertil sig sluttende Bestemmelser om Retsembedsmændenes Lønningsvilkår kunde blive staaende med saadanne enkelte Undtagelser, som vi kunde enes om, men jeg tillod mig udtrykkelig at fremhæve, at jeg ikke kunde gaa ind paa en videregaaende Ophævelse af Afdelingen til kongelig Udnævnelse end, den, som fandtes i Regjeringens Forslag. Her er der jo, mine Herrer, lagt særlig Vægt paa Hensynet til den forestaaende Omordning af Retspleien. Jeg kan, naturligvis ikke forlange, at det ærede Thing uden videre skal tage den Opfattelse, jeg i saa Henseende nævner, for god, men paa den anden Side kan det ærede Thing heller ikke forlange af mig, at jeg, naar jeg har en bestemt Anskuelse om, hvorledes Forholdene bør udvikle sig i denne Retning, nu skal gaa ind paa Noget, som er i Strid med denne Anskuelse. Det er dette almindelige Forbehold, som jeg maa tage, og idet jeg derfor ikke kan Andet end anerkjende den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører idag har udtalt sig med Hensyn til de første Paragrafer, har jeg den Tro, at vi ved en For-

handling i Udvalget maa kunne enes om en Redaktion, der — om jeg saa maa sige — vedkjender sig Hovedtanke, medens den i Anvendelsen tog noget mere Hensyn til de Vilkår, under hvilke Justitsministeren nødvendigvis maa betragte denne Sag. Jeg kan i Korthed sige, hvad jeg dermed ganske i Almindelighed mener. Jeg tror, at man saa at sige maatte vende Affattelsesmaaden om, saaledes at man, idet man forøvrigt blev staaende ved de nugældende Regler, udtrykkelig udtalte enkelte Undtagelser, som maatte gjøres, og at man da til Slutning til Beroligelse for, at det kunde være ganske klart — skjøndt dette efter min Overbevisning er overflødigt — udtalte, at der med Hensyn til enkelte Stillinger, f. Ex. en eller anden Justitssekretærs Stilling og kongelig udnævnte Assistenters Embeder, skulde være en Forpligtelse tilstede til, at de, der fremtidig beskiftedes i saadant Embede, skulde være underkastede Forslyttelse paa Grund af den Omordning, som Retspleien maatte undergaa. Jeg tror, at Hensigten herved vilde være fyldestgjort, og at man saaledes kunde gaa den Vej, som af Udvalget er anset for at være tilraadelig. Paa Detaillen skal jeg efter hele Sagens Stilling ikke videre indlade mig.

Ordføreren: Det er en Selvfølge, at jeg, da Forslaget er taget tilbage, ikke skal komme videre ind derpaa; men der faldt en Uttring af den høitærede Justitsminister, som jeg ikke paa Udvalgets Vegne kan anerkjende. Den høitærede Minister sagde, at han antog, at Udvalgets Medlemmer vilde erkjende, at han ikke kunde gaa ind paa vort Forslag, men dersom Udvalget havde maattet erkjende dette, havde vi hele Skylden for, at der var kommet en Misforstaaelse tilstede. Vi ere derimod i Birkeligheden gaaede ud fra, at den høitærede Minister kunde, og derpaa beror Misforstaaelsen.

Da ikke Flere begjærede at udtale sig om dette Afsnit, var Forhandlingen herover sluttet.

Lovforslagets §§ 1—5 (se Tillæg A. Sp. 1101—2).
vedtoges uden Afstemning.